



Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Advent je tu, čas priprave na veseli božični praznik. Kako prijeten čas svetega pričakovanja je to! Skušajmo ga tako preživeti, kakor želi sveta Cerkev. Z duhom pokore opravljajmo svoja stanovska dela in z veseljem prihajajmo k zornicam! Sveta Cerkev zna tako lepo urediti svete čase, da si veliko pridobimo za svojo dušo, če z njo živimo. Prizadevajmo si, da bomo doumeli njeno bogoslužje, in našli bomo veliko veselja in tolažbe.

Med vsemi bogoslužnimi opravili svete Cerkve je najimenitnejša daritev svete maše. V to se ta mesec pri zornicah poglobimo!

Pred kratkim sem bil pri posvečevanju neke nove cerkve. Vi, otroci, najbrž niste še videli teh obredov? Vseh navadni ljudje niti ne morejo videti, ker se jih dobršen del izvrši v cerkvi pri zaprtih vratih, ko so v cerkvi samo škof in duhovniki. Obredi so pa zelo pomembni in dolgi. Največ molitev je določenih za posvečenje oltarja. Večkrat ga škof pokadi, mazili itd. Medtem pa prepevajo duhovniki svete psalme in pesmi.

Proti koncu posvečevanja dene škof po pet blagoslovljenih zrnec kadila v podobi križa na vogale oltarja in v sredino. Na ta zrna položi pet križev iz voščenih svečic in jih prižge. Oltar je razsvetljen po lučkah, kmalu se vname iudi kadilo, in prijetno dišeč dim se dvigne nad oltar in plava v višave. Lep prizor!

Zamislil sem se v starodavne čase. Mislil sem na Abela in njegovo daritev. Mladi pastirček je hotel Boga počastiti, se mu zahvaliti za prejete dobrote in ga prositi novih dobrot. Zadostiti je hotel Bogu za svoje pogoške. Izmed svojih ovac je vzel najljubše in najlepše jagnje. Naredil je oltar, položil nanj drv, zaklal jagnje in ga del na oltar. Mogočen ogenj je zaplapolal in použil Abelovo daritev. Dim se je dvigal proti nebu. Bogu je bila daritev všeč.

Mislil na Abrahama in njegovo daritev. Zgodbo poznate vsi. Kar je najbolj ljubil, svojega edinega sina Izaka, je moral darovati. Daleč je potoval s sinom, na goro Morijo. Vso pripravo za daritev je nesel s seboj. Bog se je zadovoljil z dobro voljo Abrahamovo. Ni hotel smrti Izakove. Angel se je prikazal očaku. Mesto sina je daroval kozlička.

Znano vam je, da je izraelsko ljudstvo Bogu darovalo v svetem šotoru in pozneje v templju razne žgalne daritve. Redno se je vršila vsako jutro in vsak večer taka daritev.

Še celo ubogi pagani so hoteli častiti svoje malike z daritvami.

Izmed vseh bogoslužnih del je daritev najmenitnejša. Zato se tudi nič ne čudimo, da je sam Gospod Bog v stari zavezi ukazal daritve in natančno določil, kako naj se mu darujejo. Določil je, kdo naj daruje, kaj naj se daruje, kdaj naj se daruje in kako naj se vse izvrši.

Toda vse daritve stare zaveze so popolnoma zatemnele ob oni veliki in edini Boga vredni daritvi, ko se je na gori Kalvariji daroval sam Sin božji, Jezus Kristus, v čast in slavo presvete Trojice in v zveličanje naših duš. Takrat se je zgodilo največje dejanje vse zgodovine.

Ista velika daritev se ponavlja vsak dan na naših oltarjih, pri sveti maši. Otroci, zavedajmo se tega prav dobro! Če bomo to le nekoliko razumeli, ne bomo zamudili (kolikor bo v naši moči) nobene vsakdanje svete maše. O nedeljski sveti maši tukaj sploh ne govorim.

To je doumel stari Mutemanija. Ta stari mož ni bil ne pismouk ne učenik. Bil je zamorec v Afriki. Katekizma ni znal ravno veliko, pač pa so se ljudje zgledovali nad njegovo pobožnostjo. V svoji preprostosti je kmalu spoznal imenitnost svete maše. Vsak dan je hodil — pozimi in poleti — eno uro daleč, da se je udeležil svete maše. Rekli so mu: »Dragi Mutemanija, kaj boš vlačil vsak dan svojo staro glavo tako daleč v cerkev; to je vendar za te pretežko. Saj nisi dolžan to storiti.« Starček se je zvito posmehnil in rekel: »To že vem. Hoja mi je res nadležna in težka. Pa zdaj moram na starost nadomestiti, kar sem zamudil v mladosti. Star sem že, in kdo ve, koliko časa bom še imel priložnost, da se dodobra prikupim Bogu?«

Seveda si bomo prizadevali tudi mi, da bomo z vso pobožnostjo in zbranostjo prisostvovali tej Bogu tako prijetni daritvi. Mislili si bomo vsakikrat, da stojimo na Kalvariji poleg Marije pod križem in potem ne bomo ne klepetali ne se radovedno ozirali, marveč s pomočjo moleka ali mašne knjige pazno sledili svetemu dejanju.

Tomaž Kempčan je zapisal tele besede: »Kadar mašnik sveto mašo daruje, časti Boga, razveseljuje angele, spodbuja verne, podpira žive, dobiva mrtvim pokoj in je še sam deležen vseh dobrot.«

Mi pa tudi lahko po vsej pravici rečemo: »Kadar prisostvuje Marijin otrok daritvi svete maše, časti Boga, razveseljuje angele, spodbuja verne, podpira žive, dobiva mrtvim pokoj in je še sam deležen vseh dobrot.«

Marijini otroci! To vse pa ni malenkost. Torej!

Praznik Brezmadežne bo 8. decembra. Vsi pojdemo ta dan k svetemu obhajilu. Ponovili bomo naše posvečenje in molili za vse Marijine vrtce in Marijine družbe!

Želeč vam vesel božič in obilo Miklavževih darov, vas vse prav lepo pozdravim:

Z ljubim Sinom slednji čas

Marija blagoslavlja vas!